

Arrest

nr. 149 384 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 3 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juni 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. KIRSZENWORCEL en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Verzoekster kwam op 14 mei 2003 toe op Belgisch grondgebied. Op 16 januari 2004 nam de gemachtigde van de Minister van binnenlandse zaken een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.
- 1.2. Verzoekster werd op 18 januari 2014 gerepatrieerd naar Sao Paulo.

1.3. Nadat verzoekster opnieuw het Rijk was binnengekomen, diende zij op 27 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Op 20 maart 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.5. De burgemeester van de stad Antwerpen nam op 29 oktober 2010 een beslissing tot niet-inoverwegingname van de in punt 1.3 vermelde aanvraag (bijlage 2).

1.6. Verzoekster diende op 30 november 2010 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster actualiseerde deze aanvraag op 26 oktober 2011.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 14 juni 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 2 augustus 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2010 werd ingediend en op datum van 26.10.2011 werd geactualiseerd door:

V.(...), L.(...) (...)

nationaliteit: Brazilië

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt als enige punt aan het feit dat de stad Antwerpen op datum van 29.10.2010 een beslissing 'niet in overwegingname' nam t.a.v. haar regularisatieaanvraag ingediend op 28.10.2009 en dit naar aanleiding van een negatieve woonstcontrole op datum van 26.10.2010. We dienen hier op te merken dat het nemen van een beslissing van 'niet in overwegingname' volledig onder de bevoegdheid van de gemeente valt. Bovendien dienen we te stellen dat een regularisatieaanvraag o.b.v. een 9bis geen beroepsmogelijkheid tegen een beslissing van de gemeentelijke instanties uitmaakt. Betrokkene kan, eventueel, tegen de beslissing van niet in overwegingname beroep indienen bij de gemeente. Dit element kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat betrokkene al geruime tijd in België zou verblijven, dat ze werkbereid zou zijn en dat ze de landstalen zou willen leren - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.8. Op 14 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan op 2 augustus 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum

van 14.06.2012, wordt aan V.(...), L.(...)

geboren te (...), op (...),

van BRAZILIË nationaliteit, verblijvend: (...),

het bevel gegeven om uiterlijk op 01.09.2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

2.2. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toe te bepalen wie partij is in de zaak (cf. RvS 8 juli 2010, nr. 206 515; RvS 1 juli 2003, nr. 121 147). Op zicht van de bestreden beslissing duidt de Raad ambtshalve die overheid aan als verwerende partij die het best geplaatst is om de wettigheid van die beslissing te verdedigen (cf. RvS 18 december 2001, nr. 101 932; RvS 10 juni 1997, nr. 66 659). Het komt niet aan partijen toe om te beslissen wie al dan niet partij is in de zaak (cf. RvS 1 juli 2003, nr. 121 147, c.v. Intercommunale Haviland; RvS 1 december 1999, nr. 83 770, Wijns en De Boeck). Waar verzoekster in haar verzoekschrift de stad Antwerpen aanduidt als tweede verwerende partij, wijst de Raad erop dat geen van de thans bestreden beslissingen door de stad Antwerpen werden genomen. Ter terechtzitting stelt de aanwezige raadsvrouw *“dat zij de stad Antwerpen als tweede verwerende partij heeft vermeld omdat de stadsdiensten een aantal van de door haar bijgebrachte documenten niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft overgemaakt.”* De Raad kan enkel vaststellen dat de in punt 1.5 vermelde beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep, zodat de Stad Antwerpen niet dienstig als verwerende partij kan worden aangeduid.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004., nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

3.2. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift enkel richt tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard doch geen middelen aanvoert tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, de thans tweede bestreden beslissing.

Bijgevolg is het beroep niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van *“een manifeste beoordelingsfout.”* Tevens maakt verzoekster gewag van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster stelt in haar middel als volgt:

"Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Verzoekster verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht. Tevens verwijst verzoekster aan de administratieve overheid een bondig-motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met een paar essentiële elementen en, zonder hierbij rekening te houden met haar specifieke situatie. Meer in het bijzonder wijst verzoekster naar:

- Er wordt geen rekening gehouden met de argumenten van haar regularisatie aanvraag dd. 27/10/2009. Nochtans wordt hier duidelijk melding gemaakt dat "Noch verzoekster, noch haar vorige raadsman hebben een kopie van haar dossier behouden, bovendien is haar dossier toch nogal omvangrijk: daarom verwijs ik -zoals afgesproken met de cel regularisatie -naar het bestaande dossier (dossier cel regularisatie (...)) van 27/10/2009. De stukken en inhoud van haar verzoek tot regularisatie dd. 27/10/2009 wordt herhaald, om administratieve vereenvoudiging wordt daar naar verwezen." Het was zo dat noch verzoekster, noch haar vorige raadsman een kopie van haar dossier behouden hadden. Daarom haar huidige raadsman had afgesproken met de cel regularisatie van de stad Antwerpen (tweede verwerende partij) om enkel naar het bestaande dossier (dossier cel regularisatie (...)) van 27/10/2009 te verwijzen en toch heeft eerste verwerende partij het dossier niet in acht genomen ofwel werd het dossier niet door tweede verwerende partij naar eerste verwerende partij doorgestuurd. Het is van algemene bekendheid dat de Stad Antwerpen alle dossiers van regularisatie grondiger aanpakte en zelfs eerst hun advies stuurden (<http://www.dewereldmorgen.be/blog/pol-van-camp/201Q/Q7/20/stad-antwerpen-boycot-cjereaularisaties> <http://www.dirkaeldof.be/schaamtelozeboycotregularisatiein-antwerpen> <http://www.nieuwsblad.be/article/detail.aspx?articleid=R02S0CUV> en "in Antwerpen echter zouden nog steeds ongeveer 5000 dossiers van voor 15/12/2009 aan DVZ moeten doorgestuurd worden. Het Antwerpse college besliste op 16/7/2010 dat ze bijna 4000 dossiers die zich enkel op duurzame lokale verankering beroepen, eerst zelf wil adviseren" zie nieuwsbrief kruispunt migratie 2010)

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. In het geval van verzoekster, werd die bewezen. De verzoekster legt bewijzen voor van haar duurzame lokale verankering en van haar ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar.

Haar ononderbroken verblijf werd bewezen. Haar werkbereidheid wordt niet betwist en bovendien, hun duurzame lokale verankering - een van de essentiële elementen van een regularisatie aanvraag- wordt door tegenpartij aanvaard.

In elk geval, uit de bestreden beslissing blijkt dat de elementen die verzoekster heeft aangevoerd aangaande de gegrondheid van haar aanvraag NIET op uitgebreide wijze werden onderzocht maar dat de gemachtigde oordeelde dat deze geen aanleiding gaven tot regularisatie alleen maar op basis van haar beslissing tot niet-inoverwegingneming. Nochtans werden eerste en tweede verweerster op de hoogte gebracht van haar aanvraag (zie bijlage). Op geen enkele momenten hebben ze kopie van het dossier aan verzoekster gevraagd. -Bovendien in het vademecum (Verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zie : www.kruispuntmi.be/uploadedFiles/Vreemdelinaenrecht/vademecum.pdf) staat het onder de bepaling van criterium 2.8A dat : Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen.

De Dienst Vreemdelingenzaken zal rekening houden met eventuele adviezen van de lokale overheden of van een door de overheden erkende dienst voor alle of één van de bovenvermelde feitelijke gegevens.

Verder, op blz 9 van hetzelfde vademecum staat het vermeldt dat:

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier niet heeft kunnen goedkeuren op grond van de andere criteria van de instructie (punt 1.1 tot 2.8. A) maar daarentegen oordeelt dat er wel degelijk voldaan wordt aan de voorwaarden om in aanmerking te worden genomen op grond van punt 2.8. B, deelt hij dat bij aangetekende brief mee aan verzoeker (met kopie aan de advocaat van verzoeker en het Gewest). Deze brief vermeldt uitdrukkelijk dat de machtiging tot verblijf zal worden toegekend onder opschortende voorwaarde dat een arbeidskaart B wordt toegekend.

- Indien het dossier in aanmerking komt, volledig is en niet kennelijk ongegrond is : de minister legt het dossier voor aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen die een (niet-bindend) advies zal uitbrengen. De Commissie van Advies voor Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen.

Indien de minister nadien van dat advies afwijkt, moet hij motiveren. Verwerende partij motiveert niet waarom hiervan geen gebruik gemaakt wordt, bvb van een andere criteria of waarom hun dossier niet aan De Commissie van Advies voor Vreemdelingen voorgelegd werd, maar zich enkel beperkt tot het verwijzen naar criteria vermeld in de vernietigde instructie.

Verzoekster onderbroken verblijf werd bewezen. De werkbereidheid wordt niet betwist en bovendien, de duurzame lokale verankering - een van de essentiële elementen van een regularisatie aanvraag - wordt door tegenpartij aanvaardt. Nochtans werden eerste en tweede verweerster op de hoogte gebracht (zie bijlage). Op geen enkele momenten hebben ze kopie van het dossier aan verzoekster gevraagd. Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing van afwijzing in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet niet afdoende heeft gemotiveerd dient deze vernietigd te worden.

M a w is verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag niet van de juiste feitelijke gegevens uitgegaan, niet correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet in redelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

Verzoekende partij verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing, hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens verwijst verzoekster aan de administratieve overheid een onnodig motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met een paar essentiële elementen. Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de staatssecretaris enige afweging heeft gemaakt met hun lange verblijf, hun integratie, met de vernietigde instructie van 19/07/2009.

Louter ten overvloede dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing overigens NIET blijkt dat alle door verzoekster opgeworpen element verder onderzocht werden en niet weerhouden konden worden in verzoekster voordeel (aanvraag 27/10/2009 bvb). "De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dat de gemachtigde van de Staatssecretarisvoorn Migratie en Asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissingen verantwoordt. De talrijke door verzoekster aangehaalde elementen van integratie worden zondermeer terzijde geschoven. Op deze wijze worden dus niet alle voor de beslissing nuttige feiten in aanmerking genomen en in de waardering van het volledige dossier betrokken, zodat de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt."

De zorgvuldigheidsplicht vereist in deze dat de gemachtigde van de minister alvorens een negatieve beslissing te nemen, nader onderzoek verricht aangaande de in de bestreden beslissing vermelde "onderbreking" zonder het administratief dossier en humanitaire situatie van verzoekende partij verder te controleren.

Haar eerste 9bis aanvraag (27/10/2009) wordt niet geanalyseerd maar wordt simpelweg opzij geschoven. De aanvraag van verzoekster vermeldde duidelijk dat : "Noch verzoekster; noch haar vorige raadsman hebben een kopie van haar dossier behouden, bovendien is haar dossier toch nogal omvangrijk : daarom verwijs ik-zoals afgesproken met de cel regularisatie -naar het bestaande dossier (dossier cel regularisatie (...)) van 27/10/2009. De stukken en inhoud van haarverzoek tot regularisatie dd. 27/10/2009 wordt herhaald, om administratieve vereenvoudiging wordt daarnaar verwezen."

Als bijlagen voegt verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 30 november 2010 (zie punt 1.6.) aan haar verzoekschrift toe, alsook een schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 29 november 2010 aangaande een woonstcontrole.

4.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

4.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.5. In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van het geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.6. In haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 30 november 2010 (zie punt 1.6), die in het administratief dossier is opgenomen, argumenteerde verzoekster als volgt:

“Ik heb de eer u te schrijven in mijn hoedanigheid van raadsman van Mevrouw V.(...) L.(...) zulks in opvolging van Mr M.(...) G.(...). Met deze wil mijn cliënte een aanvraag indienen voor toelating van verblijf van meer dan 3 maanden op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Evenwel is het zo dat mijn cliënte reeds geruime tijd verblijf houdt in België en een verzoek tot regularisatie (op 27/10/2009) heeft gericht in kader van de meest recente regularisatieprocedure.

Noch verzoekster, noch haar vorige raadsman hebben een kopie van haar dossier behouden, bovendien is haar dossier toch nogal omvangrijk : daarom verwijs ik - zoals afgesproken met de cel regularisatie -naar het bestaande dossier (dossier cel regularisatie (...)) van 27/10/2009. De stukken (meer dan 39) en inhoud van haar verzoek tot regularisatie dd. 27/10/2009 wordt herhaald, om administratieve vereenvoudiging wordt daarnaar verwezen.

In bijlage voegt ze noch bijkomende stukken om haar aanwezigheid sinds oktober 2009 tot vandaag verder te bewijzen en om haar dossier (dossier cel regularisatie (...), OV nr (...)) te vervolledigen.

Verzoekster zou het dan ook op prijs stellen indien met haar capaciteiten zou rekening gehouden worden, alsook met haar motivatie op vlak van integratie en tewerkstelling.

Onlangs (november 2010) kreeg mijn cliënte een beslissing tot nietinoverwegingneming na een negatieve woonstcontrole. De akte van kennisgeving werd niet getekend.

De gemeente moet alleen nagaan of de aanvrager zich feitelijk op haar grondgebied bevindt, omdat de aanvrager alleen regularisatie mag aanvragen in de gemeente van "de plaats waar hij verblijft". De gemeente moet de nodige inspanningen doen om deze feitelijke situatie te achterhalen. De woonstcontrole dient dus niet om na te gaan of betrokkene op dat adres kan ingeschreven worden in het vreemdelingenregister, of een werkelijk gezin vormt met andere inwoners of dergelijke... De gemeente kan bv. ook niet eisen dat er een schriftelijk huurcontract afgesloten is... Zie bv. arrest 28893 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 19/6/2009.

De woonstcontrole door de gemeente moet enkel een constatering zijn van de feitelijke realiteit of de aanvrager op het opgegeven adres in de gemeente verblijft.

Een negatieve woonstcontrole om andere redenen (normen van veiligheid of hygiëne, aantal kamers, geen huurcontract...) is niet wettelijk als de aanvrager wel feitelijk op dat adres verblijft

Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) is ook op de hoogte van haar adres. Reden waarom kopie van huidig schrijven ook naar DVZ verstuurd wordt.

De aanwezigheid van verzoekster in België kan zonder twijfel bewezen worden door:

1)De lokale politie is bij haar geweest om haar verblijfplaats te controleren, toen werd de wijkagent gewaarschuwd door haar vriendin (die ter plaatse was, haar vriendin opwachtte) dat ze op komst was daar ze in een dichtbij zijnde supermarkt was. Doch wou hij niet op haar (10 minuten) wachten.

2)Haar naam staat duidelijk op de bel en op de brievenbus. Ze heeft een huurcontract getekend (zie stuk 42)

3)Elke maand betaald ze facturen van Electrabel en heeft een geldig bus en tram abonnement (zie bijkomende stukken 40 tot 54). Indien ze daar niet woonde, zou het nutteloos om elektriciteit facturen te betalen.

4)Op 20 maart 2010 werd ze opgepakt tijdens een willekeurige controle in het Centraal Station te Antwerpen en bleef ze tussen in het repatriëringcentrum te Melsbroek.

Haar spullen werden opgehaald op haar adres in afwachting van haar voorziene repatriëring (zie stuk : midden pagina 2 : Ik heb nog reisgoed op te halen op het volgend adres: (...))

5)Ze neemt deel aan de parochie en eucharistievieringen van de (...) (zie stuk 39, steun brief van pater J.(...) C.(...)). Als vrijwilliger helpt ze de paters van MSC. Zij volgt cursussen om de Nederlandse taal te beheersen daarom was ze ook per toeval afwezig tijdens de woonstcontrole.

Bovendien moet de gemeente de woonstcontrole in principe binnen de 10 dagen na de aanvraag uitvoeren (omzendbrief 21/6/2007):

Gezien alle belangen van cliënte zich in België situeren, zoals genoegzaam blijkt uit het lijvig bundel aan overtuigingsstukken die zij bij haar verzoek tot regularisatie heeft gevoegd (dossier cel regularisatie (...)) en bij huidige aanvraag, is het ongetwijfeld dat de aanwezigheid van verzoekster in België op bovenvermeld adres genoegzaam bewezen is.

Om deze redenen verzoekt ze :

- Om een nieuwe woonstcontrole uit te voeren en om deze aanvraag over te maken aan de dienst van mijnheer de Minister van Migratie en Asielbeleid. In dat geval

blijft de eerste aanvraagdatum gelden als datum van de aanvraag 9bis Vw. "

4.7. Verzoekster voert aan dat er geen rekening zou zijn gehouden met de argumenten die zij naar voren heeft gebracht in haar vorige aanvraag om tot machtiging verblijf van 27 oktober 2009 (zie punt 1.3), terwijl zij betoogde in haar huidige aanvraag van 30 november 2010 (zie punt 1.6.) dat "Noch verzoekster, noch haar vorige raadsman hebben een kopie van haar dossier behouden, bovendien is haar dossier toch nogal omvangrijk: daarom verwijs ik -zoals afgesproken met de cel regularisatie -naar het bestaande dossier (dossier cel regularisatie (...)) van 27/10/2009. De stukken en inhoud van haar verzoek tot regularisatie dd. 27/10/2009 wordt herhaald, om administratieve vereenvoudiging wordt daar naar verwezen." In weerwil van verzoeksters beweringen, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk ingegaan op verzoeksters eerdere aanvraag: "(...) Betrokkene haalt als enige punt aan het feit dat de stad Antwerpen op datum van 29.10.2010 een beslissing 'niet in overwegingname' nam t.a.v. haar

regularisatieaanvraag ingediend op 28.10.2009 en dit naar aanleiding van een negatieve woonstcontrole op datum van 26.10.2010. We dienen hier op te merken dat het nemen van een beslissing van 'niet in overwegingname' volledig onder de bevoegdheid van de gemeente valt. Bovendien dienen we te stellen dat een regularisatieaanvraag o.b.v. een 9bis geen beroepsmogelijkheid tegen een beslissing van de gemeentelijke instanties uitmaakt. Betrokkene kan, eventueel, tegen de beslissing van niet in overwegingname beroep indienen bij de gemeente. Dit element kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. (...)." De Raad stipt aan dat de beslissing van 29 oktober 2010 niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. De eventuele afspraken die de raadvrouw destijds zou hebben gemaakt met de cel regularisatie van de Stad Antwerpen en die geenszins concreet worden gestaafd, kunnen niet worden gehanteerd om de wettigheid van de thans voorliggende beslissing in twijfel te trekken.

4.8. Ook waar verzoekster meent dat haar *"duurzame lokale verankering (...) NIET op uitgebreide wijze werden onderzocht"* en verwijst naar de instructie van 19 juli 2009, kan zij onmogelijk worden bijgetreden. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert immers als volgt: *"(...) Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. (...) De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat betrokkene al geruime tijd in België zou verblijven, dat ze werkbereid zou zijn en dat ze de landstalen zou willen leren - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."* Uit de beslissing blijkt wel degelijk waarom de gemachtigde van de staatssecretaris de aangevoerde elementen niet als 'buitengewone omstandigheden' aanvaard en de aanvraag als gevolg daarvan onontvankelijk verklaard. Verzoekster verwijst in haar middel weliswaar naar het vademecum waarmee de vernietigde instructie van 19 juli 2009 gepaard ging, doch zij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit het bij de vernietigde instructie van 19 juli 2009 horende 'vademeccum', geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid te besluiten (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219 250). Daarnaast lijkt verzoekster van mening dat zou moeten gemotiveerd waarom haar dossier niet ter advies werd voorgelegd aan de Commissie van Advies voor de Vreemdelingen, maar zij toont niet aan op grond van welke bepaling dergelijk advies, laat staan een motivering waarom dit advies niet werd gevraagd, in haar situatie vereist zou zijn.

4.9. Met haar verdere theoretische betoog over de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur en het aanhalen van een aantal elementen van integratie, slaagt verzoekster er niet in om de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

4.10. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en het besluit staat niet in kennelijke wanverhouding tot de motieven. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan. Er werd geen schending aangetoond van de materiële motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN